חתול במסרגה אחת

כעס שימשה מסרגה־אחת לסריגת כיפות לראש או מפיות משעממות. היום הן מיועדות לסריגת הבגדים המסעירים ביותר בעולם.

רצוי להשתמש במסרגה עבה ככל האפשר, ולקייץ מומלץ חוט כותנה או ד.מ.צ. דוגמת הסריגה אינה השובה. מה שתרצי. העיקר שיהיו בה הרבה־הרבה־הרבה חרירים.

מלכת היופי ויוויאן דל־ב־יאנקו (אמצע) מדגימה שמלה ישראלית, אבל אורך השמלה הימנית מומלץ יותר. מדגימה אותו קריסטה לאנג, אחייניתו של במאי הקולנוע המהולל, המככבת בצרפת. קנה־המידה לאורך השמלה הוא פשוט: כשישאלו אותך אם גנבת אותה מאחותך הקטנה — סימן שהיא בסדר.

במקרה שיש לך מסרגה ארוכה וסבלנות מרובה, את יכולה לסרוג לך אפילו חציית חתול (שמאל), אותה מדגימה נערת־הזוהר האנגלית רות דומר. מתחתיה היא כמובן לא לובשת שום דבר, כי ממתי לובש חתול חזיה?

אנגליה: רות

ישראל: ויוויאן

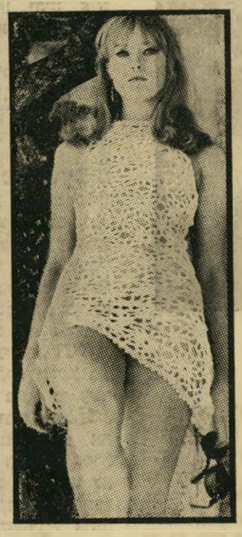

צרפת: קריסטה

כיצד לפרק גברים מבלי להתאמץ

מאז שהאדם הקדמון היה מפליק לנקיבה הקדמונית עם נאבוט על הראש, וגורר איתה למערה, נחשבו הנשים למין־הענוג, והגברים למין האלים. כל זה הסתיים החודש, כשהוצא־לאור באנגליה ואמריקה הרב־מכר החדש ששמו ספר ההתגוננות העצמית, אותו החלו הנשים לקנות בהמוניהן.

היברה אותו החתיכה המפוארת **הונור בלקמן**, שפרט לתפקידה כפופי גאלור בסרט גולדפינגר, היא גם אלופת־ג'ודו אמיתית, בעלת חגורה־חומה לכן גם ידעה להעיף, כל־כך בקלות, את ג'יימס בונד אל תוך השחת. (זה שהיא הצטרפה אליו לשם, זה כבר לא שייך לג'ודו.)

כמה מעצותיה לנשים שגברים זוממים לעשות להן דברים אלימים:

● כשגבר תופס אותך בשתי ידיו, אל תנסי להשתחרר. יש לו בדרך כלל יותר שרירים מאשר לך. חבטי בתנופה על הטמו, בצד יד הפשוטה. הוא מיד יתחיל לראות כוכבים.

● כשמישהו שולח אליך ידיים, השעני אחורה, ואז תפסי בשמאלך את יד־ימינו הפשוטה, והגיפי אותו בתנופה לעומת הקיר הסמוך. הוא יתעורר אחרי כמה שעות. אל דאגה.

● כשלוחצים אותך לקיר, תקעי זבנג בעקב־נעלך, לתוך פיקת־ברכו, ותני לו באותו זמן פלאסק בצד־צווארו. מה שנותר לך, אחרי זה, זה לאסוף את שרידיו, אם את עדיין מעוניינת. עכשיו את יכולה להתחיל לצאת לרחוב, ולהתנפל על גברים.

הדור השעיר

בתשובה למירי יסעור ועדה בארי, השואלות מדוע מופיע בכל מדור „חפש את האשה" איזשהו גבר: אולי תת־פלאנה לשמוע, אבל רוב הנשים מעוניינות בגברים לא־פחות מאשר באפנה או בבישול. יש כאלה שאפילו מעוניינות יותר.

לעודד לוין שאינו מאמין שהזמר ה־שעיר אנטואן הוא גבר (העולם הזה 1501), ולנשים שכן מעוניינות במה ש־מתחדש אצל גברים:

זהו גבר מודל אחרון לגמרי. זה יודע לשיר, מופיע בצרפת, עונה לשם אדו־ארד. הדבר הזה גם סבור שהצלחתו העצומה גדולה כמו שערותיו. תתפלאי, אבל כנראה שהוא צודק.

ממוקיון באהבה

הישראלית חושבת שהיא עושה חסד ל־בעלה השב מעבודתו כשהיא מכינה לו פשטידה, או כוס תה, או כרטיסים לסרט.

השבוע, כשהחלו להופיע הרקדניות היפה־יות במועדון **צברה**, התל־אביבי, סיפרו אוטאקו, מאציקו ומארי ימאטו מה נקרא ביפאן לטפל־בגבר־שחוזר־עייף־הביתה:

ראשית כורעת האשה וחולצת לבעל את נעליו. אחר כך היא מתחילה לעסות לו את כפות־רגליו, אבל בעיקר היא מתרכזת על אצבעות־הרגליים. כל אצבע לחוד, ב־איטיות ובדייקנות.

אחרי זה מוכנה עבורו האמבטיה. כזאת יפאנית, שהמים מגיעים עד לסנטר. גבר יפאני אינו מסתבן לבד. זה אשתו, כמובן, שמסבנת אותו. אחרי האמבטיה האשה היא המעסה לו עוד קצת את הגב והכתפיים, נו־תנת לו בגדים חדשים ומגוהצים, ומגישה לו הרבה סאקיאקי — בשר עם ירקות.

מכל זה נהיה הגבר מלא מרץ, אומר שלום לאשתו, ויוצא לבלות. לבד או עם גבירות אחרות. אשתו הטובה מחכה לו בבית, מוכנה לעסות לו שוב את אצבעות רגליו, כשיחזור.

שוק על ירך

השנה התגלה, במפתיע שהגשים, בנוסף לשאר האביזרים, גם מצויידות ברגליים. התגלית הזאת עוללה משהו לגברים. הם החלו לטפח פולחן שלם מסביב לרגלים, ורוצים אותן מקושטות כמה שאפשר:

גרבי־רשת, למשל, לא נחשבות יותר, אם לא מאפרים את הרגל מתחתן בצבע זהב, שמנצנץ דרך הרשתות עם כל תנועת־רגל. עבור הברך, יש צבעי־איפור מיוחדים.

לציור הפרפרים הוציאה רבלון סט מיוחד לציורי־רגליים, אבל הם מודים שאפשר לצייר אותם גם באיפור־עיניים. בעיקר בכחול־צלליות ובעפרון־גבות. עיניים תוכלי להדביק לרגליך מסרטי־חשמל פלסטיים, בצבעים שונים. הם נדבקים בנקל, ויורדים עוד יותר בנקל. אבל זכרי: האופנה דורשת בכל תוקף שצבע העיין השלישית שלרגלך, יהיה זהה לשתיים האחרות, הנמצאות בראשך.